

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **O. K.**, zastoupený Mgr. Kateřinou Lukáčovou, advokátkou se sídlem Reální 172/2, Ostrava, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 20. 6. 2019, č. j. CPR-17608-3/ČJ-2019-930310-V238, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 8. 2019, č. j. 33 A 51/2019 – 20,

t a k t o :

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) výrok I. v záhlaví specifikovaného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 6. 2019, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „rozhodnutí I. stupně“) ze dne 31. 3. 2019, č. j. KRPZ-40760-23/ČJ-2019-150023-SV. Tímto rozhodnutím bylo stěžovateli podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění s dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 1 roku. Počátek této doby byl stanoven v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od

okamžiku, kdy stěžovatel pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Současně mu byla stanovena doba k vycestování z území ČR do 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí a bylo konstatováno, že se podle § 120a téhož zákona na něj nevztahují důvody znemožňující vycestování.

[2] Krajský soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností vyplývajících ze správního spisu. Dne 30. 3. 2019 ve 20.00 hod. byla příslušníky Policie ČR provedena pobytová kontrola na ubytovně Gebra ve Zlíně, při níž byl kontrolován i stěžovatel. Ten policejní hlídce za účelem prokázání své totožnosti předložil biometrický cestovní doklad, v němž měl vylepené polské vízum s platností od 4. 7. 2018 do 29. 12. 2018. Poslední vstup stěžovatele do Schengenského prostoru dne 14. 1. 2019 byl vyznačen vstupním razítkem na hranicích s Polskem. Na základě vstupních a výstupních razítek v cestovním dokladu a protokolu o výsledku stěžovatele bylo zjištěno, že stěžovatel naposledy pobýval na území ČR od 14. 1. 2019 až do okamžiku provedení pobytové kontroly, přestože mu 90denní doba k pobytu na území Schengenského prostoru v posledních 180 dnech skončila již dne 22. 1. 2019; v České republice tedy od dne 23. 1. 2019 pobýval neoprávněně. K dotazům prvostupňového správního orgánu pak stěžovatel zejména uvedl, že v ČR nejprve pobýval pracovně v období od 25. 7. 2018 do 10. 12. 2018. Poté odcestoval na Ukrajinu a zpět na české území znovu přijel dne 14. 1. 2019, přičemž zde již nepracoval, ale pouze řešil své osobní věci. O vydání pracovního povolení nežádal. Doplnil, že jsou mu posílány finanční prostředky, a to v souvislosti s pronájmem bytu ve Španělsku. Chce žít na Ukrajině, kde bydlí v bytě svých rodičů s manželkou a osmiletým dítětem. Na území ČR nemá žádné rodinné vazby, ale jsou zde lepší životní podmínky.

[3] Po posouzení věci dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná. Souhlasil se závěrem správních orgánů, že předložení platného cestovního dokladu bez víza stěžovatele sice opravňuje k pobytu na území Schengenského prostoru, ale pouze v časově omezeném rozsahu 90 dnů během období jakýchkoliv 180 dnů. Tato doba však byla u stěžovatele překročena dne 23. 1. 2019, od kdy byl tedy jeho pobyt v ČR považován za neoprávněný. Tyto skutečnosti přitom nepochybně plynou ze správního spisu. Dále krajský soud nepřisvědčil námitce, že byla ze strany správních orgánů porušena zásada omezené materiální pravdy; stěžovateli nebylo uloženo správní vyhoštění z důvodu nelegálního výkonu závislé práce, ale proto, že na území ČR pobýval bez příslušného povolení k pobytu. Bezproblémové chování v průběhu jinak nelegálního pobytu přitom nemůže samo o sobě mít za následek upuštění od uložení správního vyhoštění; jsou-li splněny zákonem stanovené podmínky, správní orgán je zásadně povinen vydat rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, výjimkou jsou pouze případy taxativně stanovené zákonem, mezi které patří rovněž nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Stěžovatel však výslovně uvedl, že na zdejším území nemá žádné rodinné vazby a chce se vrátit na Ukrajinu, kde žije se svou rodinou. Existence přátelských vazeb, jejichž povahu a význam stěžovatel nespecifikoval, nemůže sama o sobě takový zásah představovat. Ani ekonomické důvody pak nelze považovat za překážku vyhoštění cizince. Stěžovatel navíc uvedl, že je zdravou osobou v produktivním věku, která má pravidelný finanční příjem z pronájmu nemovitosti ve Španělsku. Kromě toho mu nic nebrání v tom, aby po uplynutí doby správního vyhoštění svůj další pobyt nebo výkon závislé práce na území ČR v souladu se zákonem zrealizoval. Zásah do soukromého a

pokračování

rodinného života tak v projednávané věci nepřevážil nad kolidujícím veřejným zájmem na dodržování právních předpisů. Pokud jde o otázku přiměřenosti uložení správního vyhoštění v délce jednoho roku, krajský soud dospěl k závěru, že prvostupňový správní orgán ji odůvodnil způsobem, který není nijak excesivní. Stěžovatel pak ve správním řízení neuváděl kromě lepších pracovních podmínek žádné důvody humanitárního charakteru, které by byly ze strany správních orgánů při uložení správního vyhoštění opomenuty. Krajský soud také uvedl, že stěžovatel sice namítal, že pobytovou kontrolou bylo zasaženo do nedotknutelnosti jeho obydlí, ale nijak své tvrzení nedoložil ani nekonkretizoval; z obsahu správních spisů pak žádné takové pochybení policejního orgánu nelze seznat. Toto tvrzení stěžovatele navíc oslabuje skutečnost, že nekonkretizované námitky vznesl i ve vztahu k postupu policistů, a to navíc až v odvolání proti rozhodnutí o vyhoštění.

[4] V kasační stížnosti stěžovatel namítal, že správní orgány i krajský soud postupovaly v rozporu s ustanoveními § 2 odst. 1 a 4, § 3 a § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Krajský soud se podle jeho názoru dostatečně nevypořádal s námitkou týkající se nedodržení zásady omezené materiální pravdy a nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Podle stěžovatele soud „*nezjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, přičemž tyto skutečnosti by měly být zjišťovány především z moci úřední, rozhodné okolnosti pak mají být zjišťovány zvláště svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena*“. Dodal, že krajský soud dostatečně nerespektoval skutečnost, že stěžovatel po celou dobu pobytu na území ČR vykazoval znaky slušného a bezproblémového chování, že je zdravou osobou v produktivním věku s dospělou osobností, a že má zájem o vykonávání výdělečné činnosti. Soud také nevyhodnotil v jeho prospěch tvrzení, že na území Ukrajiny je nedostatek takových pracovních příležitostí, které by mu zajistily důstojné a bezproblémové živobytí, kdežto právě na území České republiky důvodně očekává lepší životní podmínky, pracovní podmínky a celkovou seberealizaci, a dále fakt, že stěžovatel na území České republiky navázal několik přátelských vztahů, plánuje si zde zařídit stálé bydlení pro sebe a svou rodinu. Soud se dostatečně nevypořádal ani s tím, že právo na svobodnou volbu povolání a přípravu k němu patří do hospodářských, sociálních a kulturních práv, která jsou součástí základních práv a svobod, a žalovaný tedy jednal v rozporu s Listinou základních práv a svobod. Správní vyhoštění by podle stěžovatele mělo být uděleno cizinci, který neoprávněně vstoupil či pobýval na území ČR, přičemž on zde nepobýval neoprávněně, a taktéž nebyl zaměstnán v pracovněprávním poměru, čímž nemohla být České republice způsobena jakékoliv újma. Ze všech uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti konstatovala, že trvá na závěrech uvedených v jejím rozhodnutí. Má za to, že v předmětném řízení nedošlo k porušení stěžovatelem vyjmenovaných ustanovení, přičemž byl zjištěn skutečný stav věci, o kterém nejsou pochybnosti. Neshledala pochybení ani ohledně posouzení přiměřenosti rozhodnutí o vyhoštění s ohledem na zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele. Navrhla kasační stížnost zamítnout.

[6] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) vázán rozsahem a

důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[7] Kasační stížnost **není důvodná**.

[8] S ohledem na způsob, jakým je v dané věci formulována kasační argumentace stěžovatele, je nutno nejprve upozornit, že řízení ve správním soudnictví je ovládáno dispoziční zásadou, což platí i o řízení o kasační stížnosti. S výjimkami uvedenými v § 109 odst. 4, větě za středníkem s. ř. s., je tak Nejvyšší správní soud vázán důvody tvrzené nezákonnosti, uvedenými v kasační stížnosti (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.), a proto preciznost ve formulaci obsahu stížnostních bodů a jejich odůvodnění v kasační stížnosti do značné míry předurčuje obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011 - 108, či ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54). Rozsudek krajského soudu je tak přezkoumáván v intencích stížnostních námitek, se zřetelem k důvodům obsaženým v § 103 odst. 1 s. ř. s. Je také vhodné připomenout, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.) a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se tedy musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (viz usnesení tohoto soudu ze dne 3. 6. 2003, sp. zn. 6 Ads 3/2003).

[9] Stěžovatel v kasační stížnosti nejprve obecně odkázal na několik ustanovení správního řádu, která měla být dle jeho názoru ze strany správních orgánů i krajského soudu porušena, aniž by však toto porušení jakkoliv specifikoval. K tomu Nejvyšší správní soud ve stručnosti odkazuje na své dřívější usnesení ze dne 22. 2. 2006, č. j. 3 As 47/2005 - 105, jehož závěry lze přiměřeně aplikovat také na nyní projednávanou věc, v němž konstatoval, že „[p]ouhá citace ustanovení soudního řádu správního a Listiny základních práv a svobod nepředstavuje řádně uplatněné důvody kasační stížnosti (§ 103 s. ř. s.).“ Nejvyšší správní soud proto k takto uplatněné kasační argumentaci nepřihlížel.

[10] Dále stěžovatel namítal, že se krajský soud „dostatečně nevypořádal s namítanou zásadou omezené materiální pravdy, jelikož nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav“. Ani tuto námitku Nejvyšší správní soud nepovažuje za důvodnou. Stěžovatel v žalobě uplatnil zcela obecnou a nekonkrétní námitku, že žalovaná nejednala v souladu s uvedenou zásadou a dostatečně nezjistila skutkový stav. Krajský soud přitom zejména v bodech 21. a 22. napadeného rozsudku srozumitelně a - vzhledem k formulaci žalobní argumentace - dostatečně podrobně objasnil, jaké skutkové okolnosti vyplývají ze správního spisu, a jaké z nich plynou důsledky pro stěžovatele. Nejvyšší správní soud pak ve shodě s krajským soudem považuje podklady, které si žalovaný opatřil za účelem posouzení stěžovatelovy věci, za dostatečné. Ostatně ani stěžovatel během správního řízení správnost těchto podkladů nerozporoval. Pokud jde o námitku, podle níž krajský soud nezjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, ta není Nejvyššímu správnímu soudu srozumitelná, neboť není zřejmé, jaký veřejný zájem má stěžovatel v daném případě na myslí.

[11] Pokud jde o námitku, podle níž krajský soud nerespektoval skutečnost, že stěžovatel po celou dobu pobytu na území ČR vykazoval znaky slušného a

pokračování

bezproblémového chování, že je zdravou osobou v produktivním věku s dospělou osobností, a že má zájem o vykonávání výdělečné činnosti, s tou se krajský soud vypořádal v bodech 23. až 26. napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud přitom v předmětné argumentaci krajského soudu neshledal žádné nedostatky. Krajský soud správně uvedl, že bezproblémové chování v průběhu jinak nelegálního pobytu cizince nemůže samo o sobě mít za následek upuštění od uložení správního vyhoštění, neboť příslušný správní orgán je při splnění zákonem stanovených podmínek povinen vydat rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, aniž by přitom disponoval širší mírou vlastního uvážení. Stejně tak ani ekonomické obecně nelze považovat za překážku vyhoštění cizince. Totéž pak platí i o skutečnosti, že stěžovatel na zdejším území navázal několik přátelských vztahů. Lze souhlasit s krajským soudem i v tom, že stěžovateli nic nebrání v tom, aby po uplynutí doby správního vyhoštění v souladu se zákonem realizoval svůj další pobyt na území České republiky.

[12] Nejvyšší správní soud nemohl přisvědčit ani námitce, že se krajský soud dostatečně nevypořádal s tím, že právo na svobodnou volbu povolání a přípravu k němu je základních práv a svobod. Krajský soud se s ní dostatečně vypořádal v bodě 22. napadeného rozsudku, kde uvedl, že jelikož stěžovateli nebylo správní vyhoštění uloženo z důvodu nelegálního výkonu práce, ale proto, že na území ČR pobýval bez příslušného povolení k pobytu, nelze tuto námitku považovat za relevantní. Tomuto hodnocení nemá Nejvyšší správní soud co vytknout.

[13] Konečně k námitce, že stěžovatel na území České republiky nepobýval neoprávněně, která byla uplatněna v tomtéž znění již v žalobě, postačí, když Nejvyšší správní soud odkáže na body 18. až 21. napadeného rozsudku, kde krajský soud vyčerpávajícím způsobem objasnil, z jakého důvodu byl pobyt stěžovatele ode dne 23. 1. 2019 považován za neoprávněný.

[14] Z výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že nebyly naplněny tvrzené důvody kasační stížnosti, a proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[15] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 14. srpna 2020

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu